

Čez pet najvišjih slovenskih vrhov tekel le slabih 14 ur

Luka Kovačič, vrhunski gorski tekač, tudi trikratni zmagovalec teka na planiško letalnico, Red Bull 400, si je za konec poletja zadal poseben projekt. Odločil se je preizkusiti na poti iz doline Vrat, preko petih najvišjih slovenskih vrhov, do Mangartskega sedla in za to porabiti največ en dan. Pravi, da je verjel, da mu v 24 urah to lahko uspe, ni pa mislil, da bo na cilj pritekel že po manj kot štirinajstih.

Kombinacija poti iz Vrat, preko Visokega Rokava (2.646), Škrlatic (2.740), nazaj v Vrata, pa na Triglav (2.864), preko Zadnjice na Jalovec (2.645), čez Kotovo sedlo na Mangart (2.679) in do Mangartskega sedla bi glede na splošno predvidene čase planincu vzela okoli 43 ur. Pri tem je vzpon na Škrlatico delno potekal po brezpotju, kar zahteva tudi alpinistične spretnosti.

Luka je za cel podvig potreboval 13 ur in 56 minut!

“Zdaj je vse za mano. Dolgo sem sanjal o tem, kako bi te hribe povezal v en dan. Razmišljal sem o tem, ali je to mogoče, bo 24 ur dovolj in zdaj mi je uspelo v slabih štirinajstih urah. Noro! Rabil bom nekaj dni, da prespim in podoživim vse, kar se je danes dogajalo, že zdaj pa vem, da mi ta uspeh zelo veliko pomeni, rad imam te hribe in gotovo je to en mojih najljubših projektov do sedaj,” je povedal Luka na koncu.

Poleg petih vrhov sta tek zaznamovali tudi dve globoki dolini, Vrata in Trenta, povezal pa je tudi Gorenjsko in Primorsko. Skupaj je Luka na poti pridelal 6.600 višinskih metrov vzpona, kar je tako, kot bi več kot 18-krat tekel na Šmarno goro. V dolžino je zbral 55 kilometrov, od tega 43 kilometrov po gorskih poteh in skalah, 7 kilometrov po makadamih in 5 kilometrov po asfaltu. Prvi 2 uri in 40 minut je tekel po popolni temi, z naglavno lučko. Vso pot je imel ob sebi spremljevalce, ki so se menjali na posameznih etapah in skrbeli za motivacijo in tudi varnost, ko je bilo to potrebno. V prvem delu je bil to alpinist Nejc Marčič, v drugem gorski tekač Matjaž Mikloša in vsestranska športnica ter Lukovo dekle Urška Ahac, v tretjem gorski tekač Nejc Kuhar. Slednji je tudi malo kriv, da Luka danes teče po gorah, saj ga je ravno on vpeljal v ta šport.

“Na poti niti za trenutek nisem pomislil, da mi ne bo uspelo. Bil sem osredotočen na cilj in ustavila bi me lahko le kaka objektivna težava, nevarnost, ki bi se izkazala za preveč tvegano. Najtežji del je bil mogoče vzpon na Jalovec, sredi dneva, ko je postalo res vroče, nič ni pihalo in takrat me je z dobro »debato« zmotiviral Nejc, ki me je tam spremljal. Krizo sem premagal in naprej je spet vse teklo boljše od pričakovanj. Brez zadržkov lahko rečem, da sem užival celih 14 ur.”

Motivacija je nekaj, česar Luku nikoli ne zmanjka. Pravi, da v vsej svoji tekaški karieri še ni prišel do točke, ko ga ne bi gnalo naprej, tudi zato, ker se loteva projektov in izzivov, ki so mu blizu in v katerih uživa. Vedno verjame vase in v cilj, ki si ga zada, pri tem pa tudi pazi, da se večjih zadev loti načrtno, kar seveda velja tudi za slednjega. Podvig se je tako zanj začel že dan prej, ko se je pripravljal na naslednji dan, tudi z načrtnim počivanjem in logističnim sestankom z ekipo. Organizacija vsega je bila velik podvig. Pravi, da je šel spat malo prej kot običajno, budilka pa je zazvonila deset minut do dveh zjutraj.

“Pojedel sem čokolino, se usedel v avto in odpeljal proti dolini Vrat, kjer sem začel s tekom. Planirali smo štart ob 3.15, zamudili pa smo deset minut, kar niti ni veliko pri tako obsežnem projektu. Začel sem v temi, načrtoval sem tudi cilj v temi, a tja sem pritekel še po soncu, nekaj čez pet popoldan.”

Ker je Luka tudi tekmovalec, ga seveda zanima, ali lahko kdo njegov čas izboljša in za koliko. Če se bo podviga kdo lotil, mu z veseljem da kakšen nasvet, saj ima dovolj gorniškega znanja. Pot ni običajen tek, pač pa gibanje po visokogorju. Ob sebi moraš imeti prave ljudi in poznati teren. Predpogoj je tudi, da si izjemno fizično pripravljen.

“Gre za vrhunski šport, z napornimi in dobro načrtovanimi treningi. Sam sem športnik, ki trenira več kot 900 ur letno. Dnevno sem v pogonu, ogromno v gorah. Na teden naredim tudi do 10.000 metrov vzpona. Projekt, kot je ta, zahteva celega človeka, ki je lahko vseh 14 ur z glavo pri stvari, kljub fizični intenzivnosti in brez izjemne pripravljenosti, to ni mogoče.”